

عنوان مقاله:

هستی شناسی از منظر ابن عربی و فخرالدین عراقی

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

زهرا غریب حسینی - عضو هیات علمی دانشگاه ولی عصر (عج) رفسنجان

محمدرضا صرفی - عضو هیات علمی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

آرا و اندیشه های ابن عربی، عارف بزرگ قرن هفتم، بلافاصله پس از انتشار مورد توجه و اهتمام عارفان متعددی قرار گرفت و جریان های گوناگون عرفان عملی و نظری را تحت تاثیر خود قرار داد. گروه بی شماری در داخل ایران به شرح و ترویج اندیشه های ابن عربی پرداختند. فخرالدین عراقی، یکی از ناقلان مهم آثار ابن عربی است. وی گاه با بیان علمی دقیق و گاه در قالب تعبیرهای شاعرانه، به تحلیل و ترویج مباحث فلسفی و عرفانی ابن عربی پرداخته است. در این میان، گاه اندیشه های وی با ابن عربی تطابق کامل دارد و گاه توأم با نوآوری است که در نتیجه ی تجربه ی عارفانه ی خود عراقی و در نتیجه ی کشف و شهود به آنها دست یافته است. نمود اساسی این اندیشه ها، در قلمرو نظام هستی است. از این جهت بررسی تطبیقی آرا و اندیشه های این دو عارف بزرگ ضروری می نماید. در این مقاله با استفاده از روش سند کاوی و با بهره گیری از فنون تحلیل محتوا به شکل تطبیقی گزاره ها و اندیشه های بنیادین عرفانی که محور پاره ای از اندیشه های دیگر است و قلمروهایی چون هستی شناختی، حضرات خمس، عشق، اعیان ثابته، تجلی، مورد بررسی قرار گرفته است. از مهم ترین یافته های این پژوهش آن است که عراقی به شدت تحت تاثیر اندیشه های ابن عربی است و کمتر اندیشه ای از اندیشه های عارفانه و فلسفی ابن عربی را می توان در نظر گرفت که در آثار عراقی بازتاب نیافته باشند. نوآوری عراقی در بهره گیری از این اندیشه ها از در چشم انداز تاویل و تخیل شاعرانه جلوه گر می شود.

کلمات کلیدی:

ابن عربی، عراقی، تحلیل تطبیقی، هستی شناسی، حضرات خمس.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833813>

